

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., nar..., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. E. P., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. BB 3 T 25/2012 a jeho uznesením z 29. apríla 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 19/2013 a jeho uznesením zo 6. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2013 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. BB 3 T 25/2012 a jeho uznesením z 29. apríla 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 19/2013 a jeho uznesením zo 6. júna 2013 (ďalej len „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením špecializovaného súdu sp. zn. Tp 20/2011 z 3. marca 2011 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ podal 24. apríla 2013 žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol špecializovaný súd uznesením z 29. apríla 2013 tak, že ju zamietol a neprijal návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť bezprostredne po jeho vyhlásení a odôvodnil ju po doručení písomného vyhotovenia uznesenia (17. mája 2013) podaním z 20. mája 2013. Pretože sťažnosť nebola bezodkladne predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu, sťažovateľ podal 3. júna 2013 sťažnosť predsedovi špecializovaného súdu. V oznámení o jej prijatí zo 4. júna 2013 špecializovaný súd uviedol, že spis bol predložený najvyššiemu súdu 4. júna 2013.

Sťažovateľ namieta, že postup špecializovaného súdu nezodpovedá požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, hoci rozhodol piaty deň od podania žiadosti, pretože do predloženia spisu najvyššiemu súdu, resp. do rozhodnutia najvyššieho súdu uplynulo 39 dní. Sťažovateľ osobitne poukazuje na to, že písomné vyhotovenie uznesenia bolo jeho obhajcovi doručené až po opakovaných urgenciách a spis bol predložený najvyššiemu súdu až po podaní sťažnosti predsedovi špecializovaného súdu.

Sťažovateľ poukazuje ďalej aj na to, že počas uvedeného obdobia špecializovaný súd vyhotovoval rozsudok v jeho veci, ktorý bol vyhlásený 18. apríla 2013.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj uznesením špecializovaného súdu z 29. apríla 2013 a uznesením najvyššieho súdu zo 6. júna 2013. V tejto súvislosti tvrdí, že nie sú splnené materiálne podmienky väzby, pretože je nevinný a trestné konanie proti nemu je vykonštruované, na preukázanie čoho navrhol vykonať v trestnom konaní ďalšie dokazovanie. Jeho návrhy špecializovaný súd zamietol a vyhlásil odsudzujúci rozsudok. Sťažovateľ s poukazom na to, že rozhodovanie o jeho odvolaní patrí do pôsobnosti najvyššieho súdu, namieta, že neobstojí odôvodnenie ďalšieho trvania väzby po vyhlásení rozsudku priebehom a výsledkom hlavného pojednávania. Sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom špecializovaného súdu, že z jeho žiadosti nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že hrozba pokračovania v trestnej činnosti pominula, prípadne zoslabla. Po uplynutí viac ako dvoch rokov od vzatia do väzby už podľa názoru sťažovateľa neexistujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Sťažovateľ považuje odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu za účelové, neopierajúce sa o žiadne konkrétne skutočnosti, ale o svojvoľné závery súdu prijaté na základe jeho obrany v trestnom konaní, z ktorej súd vyvodil účelovým vytrhnutím jednotlivých viet z kontextu absurdné závery odporujúce základom logiky. Sťažovateľ považuje za neodôvodnené aj rozhodnutie o zamietnutí jeho návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Tieto výhrady sťažovateľa sa týkajú aj uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa v odôvodnení uznesenia zo 6. júna 2013 odvolal na dôvody uvedené v uznesení špecializovaného súdu. Sťažovateľ namieta, že uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, pretože najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentmi uvedenými v jeho sťažnosti. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že spis bol najvyššiemu súdu predložený 4. júna 2013 po 11.00 h a najvyšší súd rozhodol o sťažnosti už 6. júna 2013, pričom nie je fyzicky možné oboznámiť sa so spisom v rozsahu 15 zväzkov a 8 000 strán, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis v rozsahu cca 80 zväzkov a 40 000 strán, v priebehu jedného dňa. Preto, ak najvyšší súd rozhodol bez znalosti dôkazov, je jeho rozhodnutie nezákonné a arbitrárne.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 v spojení s čl. 1 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, obsiahnuté v čl. 5 ods. 1 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 8 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom, zásahmi a rozhodnutiami Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, BB 3T 25/2012 zo dňa 29. 04. 2013, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 19/2013 zo dňa 06. 06. 2013 porušené.

2. Základné právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom, zásahmi a rozhodnutiami Špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica, BB 3T 25/2012 zo dňa 29. 04. 2013, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 19/2013 zo dňa 06. 06. 2013 porušené.

3. Základné právo sťažovateľa, aby súdy urýchlene rozhodli o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo v konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, BB 3T 25/2012, Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Tost 19/2013 porušené.

4. Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. BB 3T 25/2012 zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. BB 3T 25/2012 prikazuje ihneď prepustiť M. V., nar..., trvale bytom M. z väzby na slobodu.

6. Sťažovateľovi priznáva primerané zadost'učinenie v celkovej výške 10.000 EUR, ktoré mu je povinný vyplatiť Špecializovaný trestný súd do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

7. Špecializovaný trestný súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. E. P., advokáta, Advokátska kancelária K. do 30 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo

rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu, ako uviedol v petite sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru uznesením špecializovaného súdu z 29. apríla 2013 a uznesením najvyššieho súdu zo 6. júna 2013

a) Právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Preskúmanie uznesenia špecializovaného súdu, a tým aj poskytnutie ochrany právam, ktoré označil sťažovateľ, patrilo do kompetencie najvyššieho súdu v rámci riadneho opravného konania. Ústavný súd sa preto nemohol samostatne zaoberať námietkami sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu špecializovanému súdu z 29. apríla 2013, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

b) Ústavný súd sa ďalej zaoberal posúdením opodstatnenosti sťažnosti vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu. Predmetom konania najvyššieho súdu bolo rozhodovanie o väzbe, a teda o prípustnosti dočasného pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, ktorej ochrana je zaručená prostredníctvom čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny, resp.

čl. 5 dohovoru. Sťažovateľ namieta v tejto časti sťažnosti aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ uvádza v petite týkajúcom sa tejto časti sťažnosti aj čl. 5 ods. 3 dohovoru. Žiadosť o prepustenie z väzby podal 24. apríla 2013 po tom, ako ho špecializovaný súd rozsudkom vyhláseným 18. apríla 2013 uznal za vinného zo spáchania trestných činov uvedených v obžalobe. Od tohto okamihu sa sťažovateľ nenachádzal vo väzbe podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ale bol pozbavený osobnej slobody z dôvodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru (zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom, pozn.; pozri k tomu napr. X v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 5. novembra 1981, § 39). Preto sa na jeho väzbu od uvedeného okamihu nevzťahoval ani čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý tvorí celok s čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (*mutatis mutandis* II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Ústavný súd preto v prípade namietaného porušenia čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

Súčasťou práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy je aj právo obvineného iniciovať konanie na preskúmanie zákonnosti jeho väzby. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 5 ods. 4 dohovoru vyplýva, že súd nemusí odpovedať na každý argument v podaní obvineného, ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia o väzbe, sudca sa však musí vysporiadať s konkrétnymi skutočnosťami v ňom uvedenými, ktoré sú spôsobilé spochybniť existenciu nevyhnutných podmienok na zákonné pozbavenie osobnej slobody. Pritom argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (napr. Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. júla 2006, § 142).

Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu vzal do úvahy aj obsah uznesenia špecializovaného súdu z 29. apríla 2013, vychádzajúc pritom zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Špecializovaný súd v uznesení z 29. apríla 2013 konštatoval, že zo žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a z jeho vyjadrenia na neverejnom zasadnutí nezistil zásadné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že pominul dôvod preventívnej väzby alebo zoslabol do tej miery, že možno väzbu nahradiť ponúknutou zárukou, a preto žiadosť zamietol. V odôvodnení poukázal, že aj pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny nemožno prehliadať výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ neuskutočnil obchody s euročkami a lykožrútkami v rozsahu podanej obžaloby, a preto trestné stíhanie nie je vedené bezdôvodne alebo vykonštruované tak, ako tvrdí sťažovateľ. S prihliadnutím na výsledky hlavného pojednávania nepovažoval za reálne

ani pominutie obavy, že by sťažovateľ po prepustení z väzby pokračoval v podobných podnikateľských aktivitách. Špecializovaný súd v uznesení podrobne odôvodnil svoje úvahy, ktoré ho viedli k tomuto záveru. Vzhľadom na osobu sťažovateľa, s poukazom na to, že sťažovateľ nerešpektoval autoritu daňového úradu (nerešpektoval jeho výzvy na predloženie dokladov ani predvolania), špecializovaný súd konštatoval, že niet rozumného dôvodu sa domnievať, že by rešpektoval probačného a mediačného úradníka. Spochybnil tiež reálnu možnosť probačného a mediačného úradníka efektívne kontrolovať zákaz podnikania, ktorého uloženie sťažovateľ navrhol v rámci dohľadu.

Najvyšší súd uznesením zo 6. júna 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. Po preskúmaní uznesenia špecializovaného súdu dospel k záveru, že sú aj naďalej dané všetky zákonné podmienky na ďalšie trvanie väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, ako ich zistil špecializovaný súd, a preto odkázal v plnom rozsahu na jeho rozhodnutie. V prvom rade s poukazom na prvostupňový odsudzujúci rozsudok uviedol, že nedošlo k rozptýleniu dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov sťažovateľom, práve naopak. Ďalej poukázal na kontinuálnu existenciu skutočností odôvodňujúcich väzobné stíhanie sťažovateľa konštatovaných v predošlých rozhodnutiach, ktorými sú okrem charakteru trestnej činnosti, jej rozsahu, závažnosti a dlhšieho časového obdobia jej páchania i výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a v rámci toho aj vyjadrenia sťažovateľa. Najvyšší súd konštatoval, že od ostatného rozhodnutia nenastala žiadna zásadná zmena, ktorá by znamenala oslabenie väzobného dôvodu. Najvyšší súd sa stotožnil aj s názorom špecializovaného súdu, že vzhľadom na osobu sťažovateľa nemožno predpokladať naplnenie účelu väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Posúdiac obsah napadnutého uznesenia z hľadiska námietok sťažovateľa, je ústavný súd tohto názoru, že najvyšší súd sa ústavne prijateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa. Uznesenie najvyššieho súdu posudzované v spojitosti s uznesením špecializovaného súdu obsahuje konkrétne, logické a presvedčivé odôvodnenie o trvaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tým aj na zamietnutie sťažnosti. Takou okolnosťou je možnosť sťažovateľa reálne prevziať riadenie

firiem, prostredníctvom ktorých by mohol pokračovať v spôsobe podnikania, ktorý viedol pred vzatím do väzby. Špecializovaný súd podporil svoj názor dôkazmi vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Ako dôkaz uviedol aj (nielen) výpovede sťažovateľa a v ich kontexte hodnotil osobu sťažovateľa. Sťažovateľ neuviedol žiadny ústavnoprávne relevantný argument pre jeho názor o neprípustnosti odôvodnenia väzby skutočnosťami zistenými z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Spôsob odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu odkazom na preskúmané rozhodnutie považuje ústavný súd z hľadiska jeho preskúmateľnosti za prípustný, pretože sťažovateľ bol s obsahom rozhodnutia špecializovaného súdu oboznámený (obdobne rozhodnutie o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa IV. ÚS 614/2012).

Sťažovateľ namieta v sťažnosti arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu aj v súvislosti s krátkym časom, ktorý uplynul od predloženia veci do rozhodnutia o sťažnosti, a s poukazom na veľký rozsah súdneho spisu spochybnil reálne oboznámenie sa najvyššieho súdu s jeho obsahom. Podľa názoru ústavného súdu však najvyšší súd nepotreboval na rozhodnutie o sťažnosti preštudovať celý súdny spis, ale len jeho časti priamo súvisiace s rozhodovaním o väzbe a tie časti, ktoré sa týkali námietok sťažovateľa. V tomto rozsahu nemožno považovať dva dni za nedostatočný čas na prípravu pre rozhodnutie o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe.

Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie najvyššieho súdu zo 6. júna 2013 nemožno považovať za arbitrárne a ani za zjavne neodôvodnené, a preto nemá dôvod zasiahnuť do právnych záverov najvyššieho súdu. Z toho dôvodu posúdil sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom špecializovaného súdu a najvyššieho súdu v súvislosti s právom na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby

Ústavný súd vo svojej judikatúre ako všeobecné východisko stabilne uvádza, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

Pri posudzovaní namietaného porušenia práva na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby ústavný súd v zhode s judikatúrou ESĽP (napr. R.M.D. v. Švajčiarsko, rozsudok z 26. septembra 1997, § 42; Kolompar v. Belgicko, rozsudok z 24. septembra 1992, § 42) zohľadňuje konkrétne okolnosti prípadu, najmä postup a úkony namietaného orgánu, okolnosti na strane sťažovateľa a iné faktory, ktorých dôsledkom boli preťahy a ktoré nemožno pripísať konajúcemu orgánu.

Z priebehu konania, ako ho uviedol sťažovateľ v sťažnosti, vyplýva, že špecializovaný súd konal o jeho žiadosti od 24. apríla 2013 do 4. júna 2013, keď bol spis predložený najvyššiemu súdu. O žiadosti rozhodol piaty deň od jej doručenia, t. j. 29. apríla 2013. Sťažovateľ podal po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu po tom, ako mu bolo 17. mája 2013 doručené písomné vyhotovenie uznesenia, podaním doručeným špecializovanému súdu 20. mája 2013.

Špecializovaný súd v tomto období súčasne vyhotovoval rozsudok, ktorý vyhlásil 18. apríla 2013 a ktorým uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu skrátenej dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona a pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Ústavný súd zistil, že sťažovateľovi bol rozsudok doručený 23. mája 2013 a jeho obhajcovi 31. mája 2013.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti o dva dni od predloženia spisu uznesením zo 6. júna 2013.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu urýchlene. Následne však potreboval jeden mesiac a štyri dni na predloženie veci na rozhodnutie o sťažnosti najvyššiemu súdu. Ústavný súd nemohol prehliadnuť, že špecializovaný súd vykonával v tomto období aj úkony nadväzujúce na vyhlásenie rozsudku. V kontexte celkovej doby konania od doručenia žiadosti do právoplatného rozhodnutia o nej, ktorá nepresiahla jeden a pol mesiaca, a s prihliadnutím na úkony, ktoré v rámci tejto lehoty špecializovaný súd musel vykonať vo veci samej, ústavný súd dospel k záveru, že špecializovaný súd postupoval v konaní o žiadosti sťažovateľa tak, aby nebolo neprípustným spôsobom zasiahnuté do jeho práva na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby.

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta aj postup najvyššieho súdu. Podľa názoru ústavného súdu však najvyšší súd nemohol porušiť právo sťažovateľa na urýchlené preskúmanie väzby tým, že o jeho sťažnosti rozhodol vo veľmi krátkom čase po predložení veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že vo vzťahu k tejto časti sťažnosti existujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného súdu a najvyššieho súdu v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby

Sťažovateľ navrhuje v petite sťažnosti vysloviť aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením špecializovaného súdu a najvyššieho súdu v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, na ktorú odkázal v bodoch 1 a 2 tohto uznesenia, z ktorej vyplýva, že právo na urýchlené rozhodnutie

o žiadosti o prepustenie z väzby spadá *ratione materiae* pod čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, ktoré obsahujú základné hmotné a tiež procesné atribúty osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010). Ústavný súd preto posúdil sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd na základe sumarizácie svojich čiastkových záverov k sťažnosti pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2013